

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a treia)

28 octombrie 2021 *

„Trimitere preliminară – Cooperare judiciară în materie penală – Directiva 2014/42/UE – Domeniu de aplicare – Legislație națională care prevede confiscarea bunurilor dobândite în mod ilegal în lipsa unei condamnări penale”

În cauza C-319/19,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Sofiyski gradski sad (Tribunalul Orașului Sofia, Bulgaria), prin decizia din 2 aprilie 2019, primită de Curte la 17 aprilie 2019, în procedura

Komisija za protivodeystvie na koruptsiyata i za otnemane na nezakonno pridobitoto imushtestvo

împotriva

ZV,

AX,

„Meditinski tsentar po dermatologia i esteticzna meditsina PRIMA DERM” OOD,

CURTEA (Camera a treia),

compusă din doamna A. Prechal, președinta Camerei a doua, îndeplinind funcția de președinte al Camerei a treia, domnii J. Passer și F. Biltgen, doamna L. S. Rossi (raportoare) și domnul N. Wahl, judecători,

avocat general: domnul A. Rantos,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru Komisia za protivodeystvie na koruptsiyata i za otnemane na nezakonno pridobitoto imushtestvo, de S. Tsatsarov;

* Limba de procedură: bulgara.

- pentru ZV, AX și „Meditinski tsentar po dermatologia i estetichna meditsina PRIMA DERM” OOD, de S. Kostov și G. Atanasov, адвокати;
- pentru guvernul bulgar, de T. Mitova și M. Georgieva, în calitate de agenți;
- pentru guvernul ceh, de M. Smolek, J. Vlácil și T. Machovičová, în calitate de agenți;
- pentru Comisia Europeană, inițial de N. Nikolova, I. Zaloguín și M. Wilderspin, ulterior de N. Nikolova și I. Zaloguín, în calitate de agenți,

având în vedere decizia de judecare a cauzei fără concluzii, luată după ascultarea avocatului general,

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea Directivei 2014/42/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 3 aprilie 2014 privind înghețarea și confiscarea instrumentelor și produselor infracțiunilor săvârșite în Uniunea Europeană (JO 2014, L 127, p. 39, rectificare în JO 2014, L 138, p. 114), precum și a articolelor 17 și 48 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”).
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între Komisia za protivodeystvie na koruptsiyata i za otnemane na nezakonno pridobitoto imushtestvo (Comisia anticorupție și de confiscare a bunurilor dobândite în mod ilegal, Bulgaria) (denumită în continuare „comisia de confiscare a bunurilor”), pe de o parte, și ZV, AX și „Meditinski tsentar po dermatologia i estetichna meditsina PRIMA DERM” OOD, pe de altă parte, în legătură cu o cerere de confiscare a unor bunuri cu privire la care se pretinde că au fost dobândite ilegal de ZV și de membrii familiei sale.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

- 3 Considerentele (9), (15) și (22) ale Directivei 2014/42 au următorul cuprins:

„(9) Prezenta directivă vizează revizuirea și extinderea dispozițiilor [Deciziilor-cadru 2001/500/JAI a Consiliului din 26 iunie 2001 privind spălarea banilor, identificarea, urmărirea, înghețarea, sechestrarea și confiscarea instrumentelor și produselor infracțiunii (JO 2001, L 182, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 3, p. 175) și 2005/212/JAI a Consiliului din 24 februarie 2005 privind confiscarea produselor, a instrumentelor și a bunurilor având legătură cu infracțiunea (JO 2005, L 68, p. 49, Ediție specială, 19/vol. 7, p. 147)]. Aceste decizii-cadru ar trebui să fie parțial înlocuite pentru statele membre care [au] obligații în temeiul prezentei directive.

[...]

(15) Confiscarea instrumentelor și a produselor infracțiunilor sau a bunurilor cu o valoare care corespunde respectivelor instrumente sau produse ar trebui să fie posibilă, sub rezerva pronunțării unei hotărâri definitive de condamnare pentru o infracțiune. O astfel de hotărâre definitivă de condamnare poate fi pronunțată și în cadrul unor proceduri *in absentia*. [...]

[...]

(22) Prezenta directivă stabilește norme minime. Aceasta nu împiedică statele membre de la a prevedea atribuții mai extinse în dreptul lor național, inclusiv, de exemplu, în privința normelor acestora referitoare la probe.”

4 Articolul 1 alineatul (1) din această directivă prevede:

„Prezenta directivă instituie norme minime privind înghețarea bunurilor în vederea unei posibile confiscări ulterioare și privind confiscarea bunurilor în materie penală.”

5 Articolul 3 din directiva menționată are următorul cuprins:

„Prezenta directivă se aplică infracțiunilor vizate de:

(a) Convenția elaborată pe baza articolului K.3 alineatul (2) litera (c) din Tratatul privind Uniunea Europeană privind lupta împotriva corupției care implică funcționari ai Comunităților Europene sau funcționari ai statelor membre ale Uniunii Europene [(JO 1997, C 195, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 11, p. 196)] [...]

[...]”

6 Articolul 4 din aceeași directivă, intitulat „Confiscarea”, prevede la alineatul (1) următoarele:

„Statele membre adoptă măsurile necesare pentru a permite confiscarea, totală sau parțială, a instrumentelor și a produselor sau a bunurilor a căror valoare corespunde unor astfel de instrumente sau produse, cu condiția să existe o condamnare definitivă pentru o infracțiune, care poate rezulta și în urma unor proceduri *in absentia*.”

Dreptul bulgar

7 Закон за отнемане в полза на даржавата на незаконно придобито имуществено (Legea privind confiscarea în favoarea statului a bunurilor dobândite în mod ilegal) (DV nr. 38 din 18 mai 2012, denumită în continuare „Legea din 2012 privind confiscarea bunurilor”), care a intrat în vigoare la 19 noiembrie 2012, a fost abrogată prin Закон за противодеествие на корупцията и за отнемане на незаконно придобито имущество (Legea privind combaterea corupției și confiscarea bunurilor dobândite în mod ilegal) (DV nr. 7 din 19 ianuarie 2018), însă, astfel cum a precizat instanța de trimitere în cererea de decizie preliminară, rămâne aplicabilă în speță *ratione temporis*.

8 Articolul 1 din Legea din 2012 privind confiscarea bunurilor prevede:

„(1) Prezenta lege reglementează condițiile și modalitățile confiscării de către stat a bunurilor dobândite în mod ilegal.

(2) Prin bunurile menționate la alineatul 1 se înțeleg bunurile pentru a căror dobândire nu se poate stabili nicio sursă legală.”

9 Articolul 2 din această lege prevedea:

„Procedura prevăzută de prezenta lege se derulează independent de procedura penală împotriva persoanei anchetate și/sau a persoanelor având legătură cu aceasta.”

10 Articolul 22 alineatul 1 din legea menționată prevedea:

„Ancheta în temeiul articolului 21 alineatul 2 se deschide printr-un act al directorului direcției teritoriale în cauză, atunci când o persoană este inculpată sau acuzată de săvârșirea unui infracțiuni prevăzute de următoarele dispoziții:

[...]

8. articolele 201-203;

[...]

20. articolele 282, 283 și 283a;

[...]

din Nakazatelen kodeks [Codul penal].”

Litigiul principal și întrebările preliminare

- 11 La 5 mai 2015, Voenno okrazhna prokuratura – Sofia (Parchetul Militar Regional din Sofia, Bulgaria) a notificat comisiei de confiscare a bunurilor faptul că fusese începută urmărirea penală împotriva lui ZV pentru infracțiunea prevăzută la articolul 282 alineatul 2 prima teză din Codul penal coroborat cu articolul 282 alineatul 1 din acest cod.
- 12 Mai exact, ZV este urmărită pentru că, în perioada cuprinsă între 29 noiembrie 2004 și 10 septembrie 2014, în calitate de funcționar de conducere în departamentul de dermatologie, venerologie și alergologie al Voennomeditsinska Akademia (Academia de Medicină Militară) din Sofia (Bulgaria), a îndeplinit acte care depășeau competențele de care dispunea în cadrul atribuțiilor sale, în scopul de a obține un avantaj material pentru ea însăși sau pentru DERMA PRIM-MK OOD, societate în care deținea o participație majoritară.
- 13 Procedura penală împotriva lui ZV este pendinte la Sofiyski voenen sad (Tribunalul Militar din Sofia, Bulgaria).
- 14 Pe baza notificării Parchetului Militar Regional din Sofia, comisia de confiscare a bunurilor a deschis o anchetă împotriva lui ZV, în conformitate cu articolul 22 din Legea din 2012 privind confiscarea bunurilor.

- 15 La încheierea anchetei, această comisie a constatat că exista o disproporție importantă între, pe de o parte, patrimoniul lui ZV și cel al soțului său și, pe de altă parte, veniturile lor. În consecință, la 18 ianuarie 2017, aceasta a introdus la instanța de trimitere o cerere prin care solicita confiscarea în favoarea statului a bunurilor dobândite ilegal de ZV și de persoanele fizice și juridice considerate ca având legătură cu ZV sau care se află sub controlul acesteia.
- 16 La cererea comisiei amintite, instanța de trimitere a dispus măsuri asigurătorii asupra bunurilor a căror confiscare s-a solicitat.
- 17 Pârâții din litigiul principal ridică excepția inadmisibilității acestei cereri invocând neconformitatea Legii din 2012 privind confiscarea bunurilor cu Directiva 2014/42. Ei susțin că această directivă se aplică de asemenea în materie nepenală și că nu a fost transpusă în mod corect în dreptul bulgar, în măsura în care, în special, legea menționată nu prevede garanțiile de procedură pentru pârâți și pentru terți cărora li se aplică normele referitoare la impunerea măsurilor asigurătorii sau confiscarea bunurilor dobândite în mod ilegal.
- 18 Instanța de trimitere precizează, mai întâi, că Legea din 2012 privind confiscarea bunurilor prevedea în mod explicit, la articolul 2, că desfășurarea procedurii de confiscare inițiate în fața unei instanțe civile nu depinde de procedura penală deschisă împotriva persoanei vizate de anchetă sau a persoanelor având legătură cu aceasta sau controlate de aceasta. Astfel, potrivit jurisprudenței naționale, simpla existență a unor acuzații de natură penală împotriva unei persoane este o condiție suficientă pentru deschiderea unei anchete în privința acestei persoane. Așadar, procedura introdusă în temeiul acestei legi s-ar desfășura indiferent dacă persoana vizată de anchetă a fost sau nu condamnată penal printr-o hotărâre definitivă.
- 19 În continuare, instanța de trimitere subliniază că Legea din 2012 privind confiscarea bunurilor a răsturnat sarcina probei. Astfel, ar fi suficient pentru comisia de confiscare a bunurilor să invoce motive verosimile de a se presupune că bunurile au fost dobândite în mod ilegal. Or, legiuitorul național ar fi creat în acest fel o prezumție privind caracterul ilegal al dobândirii bunurilor a căror proveniență nu este stabilită sau nu este dovedită și ar fi introdus noțiunea „disproporție în patrimoniu” ca probă unică și determinantă a existenței unor bunuri dobândite ilegal. Ar fi deci supuse confiscării nu doar bunurile obținute printr-o faptă penală sau printr-o contravenție gravă, ci și toate bunurile a căror proveniență nu este constatată sau dovedită.
- 20 În sfârșit, potrivit acestei instanțe, chiar dacă cererea de confiscare a bunurilor trebuie tratată conform dreptului procesual civil, măsura confiscării bunurilor dobândite ilegal este, prin natura sa, o măsură penală care intră în domeniul de aplicare al Directivei 2014/42.
- 21 Or, întrucât Legea din 2012 privind confiscarea bunurilor nu prevede garanțiile minime impuse de Directiva 2014/42, aceasta ar fi contrară acestei directive. Pe de altă parte, sarcina probei excesive care revine persoanei în cauză ar fi de asemenea contrară articolului 48 din cartă.
- 22 Având totuși în continuare îndoieli cu privire la interpretarea dispozițiilor Directivei 2014/42, Sofiyski gradski sad (Tribunalul Orașului Sofia, Bulgaria) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:
„1) Măsura confiscării bunurilor dobândite în mod ilegal este o măsură penală prevăzută de [Directiva 2014/42] sau o măsură prevăzută de dreptul civil, dacă:

- a) obiectivul de confiscare a bunurilor declarat în legea națională îl reprezintă prevenția generală a posibilităților de a obține bunuri în mod ilegal și de a dispune de acestea, fără ca pentru confiscare să se impună condiția săvârșirii unei infracțiuni sau a unei alte fapte penale și a existenței unei legături directe sau indirecte între infracțiune și bunurile dobândite;
 - b) confiscarea nu vizează un singur bun, ci i) toate bunurile persoanei anchetate, ii) drepturile patrimoniale ale terților (persoane fizice și juridice), care au fost obținute de persoana anchetată în schimbul unei sume de bani sau gratuit, și iii) drepturile patrimoniale ale partenerilor de afaceri ai persoanei anchetate și ai terților;
 - c) singura condiție pentru confiscare este introducerea unei prezumții irefragabile privind caracterul ilicit al tuturor bunurilor pentru care nu se poate stabili o proveniență legală (fără o definire prealabilă a termenilor «proveniență legală/ilegală»);
 - d) în lipsa probei privind proveniența bunurilor dobândite de către persoana anchetată, se stabilește legalitatea, cu efect retroactiv pe zece ani, a bunurilor dobândite pentru toate persoanele vizate (persoana anchetată, terții și partenerii săi contractuali din trecut), în condițiile în care la momentul obținerii dreptului patrimonial concret nu exista nicio obligație legală privind o astfel de probă?
- 2) Standardele minime ale drepturilor garantate proprietarilor și terților, stabilite la articolul 8 din [Directiva 2014/42], trebuie interpretate în sensul că nu se opun ca dreptul național și jurisprudența națională să prevadă confiscarea fără îndeplinirea condițiilor prevăzute în acest sens la articolele 4, 5 și 6 din [Directiva 2014/42] atunci când urmărirea penală împotriva unei astfel de persoane s-a încheiat pentru că infracțiunea nu există (fapt confirmat de instanță) sau când persoana a fost achitată pentru inexistența infracțiunii?
- 3) Mai precis, articolul 8 din [Directiva 2014/42] trebuie interpretat în sensul că garanțiile prevăzute de această directivă în privința drepturilor unei persoane condamnate ale cărei bunuri sunt supuse confiscării se aplică și într-o procedură precum cea de față, care se desfășoară în paralel cu procedura penală și independent de aceasta?
- 4) Prezumția de nevinovăție prevăzută la articolul 48 alineatul (1) din [cartă], respectarea dreptului la apărare prevăzută la articolul 48 alineatul (2) din [cartă] și principiul efectivității trebuie interpretate în sensul că nu se opun unei reglementări naționale precum cea din procedura principală, care:
- a) introduce o prezumție privind caracterul infracțional al bunurilor a căror origine nu a putut fi stabilită sau dovedită (articolul 1 alineatul 2 [din Legea din 2012 privind confiscarea bunurilor]);
 - b) introduce o prezumție privind o suspiciune legitimă că bunurile au fost dobândite ilegal (articolul 21 alineatul 2 [din Legea din 2012 privind confiscarea bunurilor]);
 - c) inversează sarcina probei privind proveniența bunurilor și a fondurilor pentru achiziționarea acestora nu numai în privința persoanei anchetate, ci și în privința terților, care nu trebuie să dovedească proveniența propriilor bunuri, ci proveniența bunurilor predecesorului lor legal, chiar și în cazul dobândirii cu titlu oneros;
 - d) introduce «disproporția în patrimoniu» ca fiind dovada unică și decisivă privind existența unor bunuri obținute ilicit;
 - e) inversează sarcina probei în privința tuturor persoanelor vizate, iar nu numai a persoanei condamnate, chiar și înainte sau independent de condamnarea acesteia;

- f) permite aplicarea unei metodologii pentru ancheta și analiza juridică și economică, pe baza căreia se stabilește suspiciunea privind caracterul ilicit al bunurilor respective, precum și valoarea bunurilor, suspiciunea având caracter obligatoriu pentru instanța sesizată, fără ca aceasta să își poată exercita controlul de fond cu privire la conținutul și la aplicarea metodologiei?
- 5) Articolul 5 alineatul (1) din [Directiva 2014/42] trebuie interpretat în sensul că nu se opune ca legea națională să înlocuiască suspiciunea legitimă (pe baza circumstanțelor raportate în cadrul procedurii și evaluate de instanță) că bunurile au fost obținute în urma unei fapte penale cu suspiciunea (prezumția) privind caracterul ilicit al provenienței creșterii averii, care se bazează doar pe circumstanța constatată că această creștere depășește valoarea prevăzută de legislația națională (de exemplu 75 000 de euro în zece ani)?
- 6) Dreptul de proprietate prevăzut la articolul 17 din [cartă] ca principiu general al dreptului Uniunii trebuie interpretat în sensul că nu se opune unei reglementări naționale precum cea din procedura principală, care:
- a) introduce o prezumție irefragabilă privind conținutul și volumul bunurilor dobândite ilegal (articolul 63 alineatul 2 [din Legea din 2012 privind confiscarea bunurilor]);
 - b) introduce o prezumție irefragabilă privind nulitatea actelor de achiziție și de dispoziție (articolul 65 [din Legea din 2012 privind confiscarea bunurilor]) sau
 - c) limitează drepturile terților care dețin sau revendică drepturi autonome asupra bunurilor supuse confiscării prin procedura prevăzută la articolul 76 alineatul 1 [din Legea din 2012 privind confiscarea bunurilor] la informarea acestora cu privire la cauză?
- 7) Dispozițiile articolului 6 alineatul (2) și ale articolului 8 alineatele (1)-(10) din [Directiva 2014/42] au efect direct în măsura în care prevăd garanții și clauze de salvagardare pentru persoanele vizate de măsura de confiscare sau pentru terți de bună-credință?”

Cu privire la admisibilitatea cererii de decizie preliminară

- 23 Comisia de confiscare a bunurilor susține că răspunsul la întrebările preliminare este lipsit de relevanță pentru soluționarea litigiului principal, în măsura în care Directiva 2014/42 nu este aplicabilă acestui litigiu, astfel încât cererea de decizie preliminară este inadmisibilă. În special, potrivit acestei comisii, cererea de confiscare a bunurilor își are originea în infracțiunea prevăzută la articolul 282 alineatul 2 din Codul penal. Or, această infracțiune nu ar face parte dintre infracțiunile menționate la articolul 3 din Directiva 2014/42, care determină domeniul de aplicare material al acestei directive.
- 24 În această privință trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, întrebările referitoare la interpretarea dreptului Uniunii, adresate de instanța națională în cadrul normativ și factual pe care îl definește sub propria răspundere și a cărui exactitate Curtea nu are competența să o verifice, beneficiază de o prezumție de relevanță. Curtea poate refuza să se pronunțe asupra unei cereri formulate de o instanță națională numai dacă este evident că interpretarea solicitată a dreptului Uniunii nu are nicio legătură cu realitatea sau cu obiectul litigiului principal, atunci când problema este de natură ipotetică sau atunci când Curtea nu dispune de elementele de fapt și de drept necesare pentru a răspunde în mod util la întrebările care i-au fost adresate (Hotărârea din 24 iunie 2008, *Commune de Mesquer*, C-188/07, EU:C:2008:359, punctul 30, și Hotărârea din 19 martie 2020, *„Agro In 2001”*, C-234/18, EU:C:2020:221, punctul 43, precum și jurisprudența citată).

- 25 Or, în cazul în care, precum în speță, nu rezultă în mod vădit că interpretarea unei dispoziții de drept al Uniunii nu are nicio legătură cu realitatea sau cu obiectul litigiului principal, obiecția întemeiată pe inaplicabilitatea acestei dispoziții în cauza principală nu are legătură cu admisibilitatea cererii de decizie preliminară, ci ține de fondul întrebărilor (Hotărârea din 19 martie 2020, „Agro In 2001”, C-234/18, EU:C:2020:221, punctul 44 și jurisprudența citată).
- 26 În consecință, cererea de decizie preliminară este admisibilă.

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la prima întrebare

- 27 Prin intermediul primei întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă Directiva 2014/42 trebuie interpretată în sensul că se aplică unei reglementări a unui stat membru care prevede că confiscarea bunurilor dobândite în mod ilegal este dispusă de o instanță națională în cadrul sau în urma unei proceduri care nu are legătură cu constatarea uneia sau mai multor infracțiuni.
- 28 Este necesar să se arate de la bun început că din cererea de decizie preliminară rezultă că, spre deosebire de actele în discuție în cauza în care s-a pronunțat Hotărârea din 19 martie 2020, „Agro In 2001” (C-234/18, EU:C:2020:221, punctul 47), infracțiunile pentru care ZV este urmărită intră în noțiunea de infracțiune în sensul convenției menționate la articolul 3 litera (a) din Directiva 2014/42.
- 29 Împrejurarea că anumite persoane interesate susțin în fața Curții că, în realitate, infracțiunile respective nu intră în domeniul de aplicare al convenției amintite și că faptele din litigiul principal s-au produs anterior intrării în vigoare a Directivei 2014/42 sau expirării termenului stabilit pentru transpunerea sa nu pot repune în discuție această premisă.
- 30 Astfel, întrucât Curtea nu poate, în conformitate cu jurisprudența menționată la punctul 24 din prezenta hotărâre, să verifice exactitatea cadrului normativ și factual definit de instanța de trimitere, ea trebuie să pornească de la premisa că această directivă poate fi aplicată în cauza principală.
- 31 În aceste condiții, trebuie să se mai verifice dacă Directiva 2014/42 reglementează confiscarea unor instrumente și a unor produse provenite din activități ilegale care este dispusă de o instanță a unui stat membru în cadrul sau în urma unei proceduri care nu are legătură cu constatarea uneia sau mai multor infracțiuni.
- 32 În acest scop, trebuie amintit că Directiva 2014/42 se întemeiază pe dispozițiile părții a treia titlul V capitolul 4 din Tratatul FUE, intitulat „Cooperarea judiciară în materie penală”, și în special pe articolul 82 alineatul (2) și pe articolul 83 alineatul (1) TFUE.
- 33 Aceste dispoziții autorizează Parlamentul European și Consiliul Uniunii Europene să stabilească norme minime, pe de o parte, în măsura în care este necesar pentru a facilita recunoașterea reciprocă a hotărârilor judecătorești și a deciziilor judiciare, precum și cooperarea polițienească și judiciară în materie penală cu dimensiune transfrontalieră și, pe de altă parte, privind definirea

infracțiunilor și a sancțiunilor în domenii ale criminalității de o gravitate deosebită de dimensiune transfrontalieră ce rezultă din natura sau impactul acestor infracțiuni ori din nevoia specială de a le combate pornind de la o bază comună.

- 34 În această privință, deși ar trebui să fie posibilă confiscarea instrumentelor și a produselor infracțiunii sau a bunurilor a căror valoare corespunde cu cea a acestor instrumente sau produse, reiese din considerentul (15) al acestei directive că situația ar trebui să fie aceasta numai sub rezerva pronunțării unei hotărâri definitive de condamnare pentru o infracțiune, o atare hotărâre definitivă de condamnare putând fi pronunțată și în cadrul unor proceduri *in absentia*.
- 35 Astfel, articolul 4 alineatul (1) din Directiva 2014/42 impune ca statele membre să adopte măsurile necesare pentru a permite confiscarea, totală sau parțială, a instrumentelor și a produselor sau a bunurilor a căror valoare corespunde unor asemenea instrumente sau produse, cu condiția să existe o condamnare definitivă pentru o infracțiune, care poate rezulta și în urma unor proceduri *in absentia*.
- 36 În consecință, ținând seama de obiectivele și de modul de redactare a dispozițiilor Directivei 2014/42, precum și de contextul în care aceasta a fost adoptată, este necesar să se considere că această directivă, la fel ca Decizia-cadru 2005/212, ale cărei dispoziții vizează să le extindă, conform considerentului (9) al acesteia, este un act care urmărește să impună statelor membre să instituie norme minime comune de confiscare a instrumentelor și a produselor infracțiunilor, printre altele, pentru a facilita recunoașterea reciprocă a deciziilor judiciare de confiscare adoptate în cadrul procedurilor penale (a se vedea prin analogie, în ceea ce privește Decizia-cadru 2005/212, Hotărârea din 19 martie 2020, „Agro In 2001”, C-234/18, EU:C:2020:221, punctul 56).
- 37 Directiva 2014/42 nu reglementează, așadar, confiscarea unor instrumente și a unor produse provenite din activități ilegale care este dispusă de o instanță a unui stat membru în cadrul sau în urma unei proceduri care nu are legătură cu constatarea uneia sau mai multor infracțiuni (a se vedea prin analogie Hotărârea din 19 martie 2020, „Agro In 2001”, C-234/18, EU:C:2020:221, punctul 57). Astfel, o asemenea confiscare nu intră sub incidența normelor minime stabilite de această directivă, în conformitate cu articolul 1 alineatul (1) din aceasta, iar reglementarea sa intră, prin urmare, în competența statelor membre, evocată în considerentul (22) al directivei menționate, de a prevedea competențe mai largi în dreptul lor național.
- 38 În speță, rezultă că procedura de confiscare pendinte în fața instanței de trimitere este de natură civilă și că aceasta coexistă în dreptul intern cu un regim de confiscare de drept penal. Este adevărat că, în temeiul articolului 22 alineatul (1) din Legea din 2012 privind confiscarea bunurilor, o astfel de procedură este inițiată de comisia de confiscare a bunurilor atunci când aceasta din urmă este informată cu privire la faptul că o persoană este acuzată de săvârșirea anumitor infracțiuni. Cu toate acestea, reiese din elementele dosarului de care dispune Curtea că, în conformitate cu dispozițiile acestei legi, odată deschisă, această procedură, care se concentrează exclusiv pe bunurile despre care se pretinde că au fost dobândite în mod ilegal, se derulează independent de o eventuală procedură penală inițiată împotriva presupusului autor al infracțiunilor în cauză, precum și de rezultatul unei asemenea proceduri, în special de eventuala condamnare a acestuia (Hotărârea din 19 martie 2020, „Agro In 2001”, C-234/18, EU:C:2020:221, punctul 60).
- 39 În aceste condiții, este necesar să se constate că hotărârea pe care instanța de trimitere este chemată să o pronunțe în cauza principală nu se înscrie în cadrul sau în continuarea unei proceduri în legătură cu una sau cu mai multe infracțiuni. În plus, confiscarea pe care o poate

dispune în urma examinării cererii cu care este sesizată nu depinde de condamnarea penală a persoanei în cauză. O astfel de procedură nu intră, aşadar, în domeniul de aplicare al Directivei 2014/42 (a se vedea prin analogie Hotărârea din 19 martie 2020, „Agro In 2001”, C-234/18, EU:C:2020:221, punctul 61).

- 40 Această interpretare nu poate fi repusă în discuție de Hotărârea din 14 ianuarie 2021, Okrazhna prokuratura – Haskovo și Apelativna prokuratura – Plovdiv (C-393/19, EU:C:2021:8), în care Curtea a luat în considerare Decizia-cadru 2005/212. Astfel, cauza principală se distinge de cauza în care s-a pronunțat această hotărâre în măsura în care confiscarea în discuție în această din urmă cauză era prevăzută de Codul penal, aplicarea sa era în legătură cu săvârșirea unei infracțiuni, în speță contrabanda, iar persoana în cauză fusese condamnată pentru săvârșirea infracțiunii respective.
- 41 Având în vedere considerațiile care precedă, trebuie să se răspundă la prima întrebare că Directiva 2014/42 trebuie interpretată în sensul că nu se aplică unei reglementări a unui stat membru care prevede că confiscarea bunurilor dobândite în mod ilegal este dispusă de o instanță națională în cadrul sau în urma unei proceduri care nu are legătură cu constatarea uneia sau mai multor infracțiuni.

Cu privire la a doua, la a treia, la a cincea și la a șaptea întrebare

- 42 Având în vedere răspunsul dat la prima întrebare, nu este necesar să se răspundă la a doua, la a treia, la a cincea și la a șaptea întrebare.

Cu privire la a patra și la a șasea întrebare

- 43 Prin intermediul celei de a patra și al celei de a șasea întrebări, care trebuie analizate împreună, instanța de trimitere solicită Curții să interpreteze carta și în special articolele 17 și 48 din aceasta.
- 44 Or, în conformitate cu articolului 51 alineatul (1) din cartă, dispozițiile sale se adresează statelor membre numai în cazul în care acestea pun în aplicare dreptul Uniunii și, potrivit unei jurisprudențe constante, noțiunea de „punere în aplicare a dreptului Uniunii”, în sensul dispoziției menționate, implică existența unei legături între un act din dreptul Uniunii și măsura națională în discuție, care depășește proximitatea materiilor respective sau efectele indirecte ale unei materii asupra celeilalte, ținând seama de criteriile de apreciere definite de Curte (Hotărârea din 22 aprilie 2021, Profi Credit Slovakia, C-485/19, EU:C:2021:313, punctul 37 și jurisprudența citată).
- 45 În speță, așa cum rezultă din cuprinsul punctului 41 din prezenta hotărâre, procedura de confiscare în discuție în litigiul principal nu intră în domeniul de aplicare al Directivei 2014/42, astfel încât nu se poate considera că legislația bulgară care reglementează această procedură pune în aplicare dreptul Uniunii.
- 46 În aceste condiții, carta nefiind aplicabilă litigiului principal, Curtea nu este competentă să răspundă la a patra și la a șasea întrebare (a se vedea în acest sens Ordonanța din 2 iulie 2020, S.A.D. Maler und Anstreicher, C-256/19, EU:C:2020:523, punctele 32-34 și jurisprudența citată).

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 47 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a treia) declară:

Directiva 2014/42/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 3 aprilie 2014 privind înghețarea și confiscarea instrumentelor și produselor infracțiunilor săvârșite în Uniunea Europeană trebuie interpretată în sensul că nu se aplică unei reglementări a unui stat membru care prevede că confiscarea bunurilor dobândite în mod ilegal este dispusă de o instanță națională în cadrul sau în urma unei proceduri care nu are legătură cu constatarea uneia sau mai multor infracțiuni.

Semnături